

HỒI BỐN

MỘT ĐIỂM SON VUI LÒNG THIẾU NỮ

Tiết lão thái đáp :

- Dĩ nhiên là của nữ nhân thôi .

Lục Tiểu Phụng ngập ngừng hỏi :

- Phu nhân ... ! Phu nhân không nhận lầm đấy chứ ?

Tiết lão thái thái không khỏi lộ vẻ bức mình, dựng mặt lên hỏi lại:

- Người coi nữ nhân có lầm không ? Hay là người coi ta cũng là một cô bé ?

Lục Tiểu Phụng vội đáp :

- Không phải thế .

Tiết lão thái thái nói :

- Ta coi những cái này còn sành hơn người coi nữ nhân gấp mười lần. Ta mà coi lầm thì tình nguyện đem con cháu bảo bối cho người vì thua cuộc .

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Dù phu nhân thua cuộc cho cô cháu, tiểu nhân cũng không dám

Tiết lão thái thái lộ vẻ khẩn trương hỏi :

- Sao người không dám ? Chẳng lẽ thị xấu quá ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Xấu thì cô không xấu chút nào nhưng cô hung dữ quá. Lần trước tiểu nhân bị cô cắn một miếng, cơ hồ đứt cả dải tai .

Tiết Băng vẫn khép nép đứng bên, bây giờ mặt cô đỏ bừng cúi gầm xuống .

Tiết lão thái thái cười nói :

- Các người bảo thị hung dữ, nhưng ta xem thị chẳng những không hung dữ chút nào mà còn ngoan ngoãn chết người .

Mụ nắm lấy tay Tiết Băng vừa cười vừa nói tiếp :

- Con nhỏ này phải chứng bệnh duy nhất là hay thẹn thùng e lệ thái quá. Thực ra việc gì mà phải đỏ mặt. Gái cần trai là một việc thiên kinh địa nghĩa .

Tiết Băng mặt đỏ đến mang tai khê nói :

- Hài nhi không dám cần y đâu, y thúí lắm !

Tiết lão thái thái cười rộ hỏi :

- Người mà không cần thật thì sao lại biết người ta hôi thối ?

Tiết Băng “hứ” một tiếng rồi cắm đầu chạy đi. Tuy cô chạy lẹ nhưng không quên trợn mắt lên nguyệt Lục Tiểu Phụng một cái, miệng nói khê :

- Công tử coi chừng, nghe !

Lục Tiểu Phụng ngó nàng ra chiều say sưa ngây ngất .

Tiết lão thái thái cười híp mắt lại nói :

- Người muốn chạy theo thì cứ việc đi đi. Cái đó chẳng có gì bất tiện .

Lục Tiểu Phụng ngẩn ngại đưa mắt nhìn tấm đoạn hồng trong tay mù .

Tiết lão thái thái cười hỏi :

- Người ngó gì dữ vậy ? Chẳng lẽ người sợ ta không trả lại ?

Mụ vừa cười vừa cầm tấm đoạn đưa trả Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Giả tử có hai mảnh thì ta làm cho con nha đầu được đôi giày, nhưng chỉ có một mảnh .

Mụ chưa dứt lời, Lục Tiểu Phụng hỏi ngay :

- Phu nhân bảo cái này có thể dùng làm gì ?

Tiết lão thái thái đáp :

- Dĩ nhiên là làm giày. Thứ đoạn này thường dùng để khâu mũi giày .

Lục Tiểu Phụng ngơ ngẩn, ngập ngừng hỏi :

- Có thể làm đôi giày đỏ được không ?

Tiết lão thái thái đáp :

- Dĩ nhiên là giày đỏ. Đoạn hồng sao lại làm giày đen ? Người vốn là người thông minh, không hiểu trở nên ngơ ngẩn từ hồi nào ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Vừa rồi tiểu nhân sợ quá thành ngơ ngẩn .

Tiết lão thái thái hỏi :

- Người sợ gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tiểu nhân sợ cô đang chờ ở ngoài cửa để cản tiểu nhân .

Quả nhiên chàng vừa ra cửa liền bị cản một miếng .

Tiết Băng chờ chàng ở ngoài cửa cản một miếng rất nặng .

Lục Tiểu Phụng sờ tai nhăn nhó cười nói :

- Xem chừng tại hạ sắp thành Gia Cát Lượng đến nơi rồi, vì đoán việc như thần .

Tiết Băng trợn mắt nhìn chàng lộ vẻ hung dữ hỏi :

- Ai bảo công tử vừa rồi đã thừa cơ khinh khi tiện thiếp ? Công tử còn thả lời ly gián bảo tiện thiếp không chịu đưa vào. Tiện thiếp mà không đưa thì công tử làm sao vào được ? Tiện thiếp chưa cản dứt tai là còn lịch sự lắm đấy .

Lục Tiểu Phụng đành ngậm miệng. Khi cô gái cố ý kiểm chuyện rắc rối thì hạng trai thông minh đều ngậm miệng .

Tiết Băng đột nhiên cướp lấy tấm đoạn trong tay chàng hỏi :

- Cái này của ai thêu ? Tại sao công tử coi nó như một thứ bảo bối ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chỉ vì nó nguyên là một thứ bảo bối .

Tiết Băng cười lạt nói :

- Bảo bối cái con khỉ. Tiện thiếp coi nó không đáng một đồng .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cô nương nói vậy là sai. Ít ra nó cũng đáng giá mười tám hộ minh châu, tám chục vạn lạng tiêu ngân, chín ngàn lạng vàng lá .

Tiết Băng giật mình kinh hãi nhìn chàng hỏi :

- Công tử điên rồi chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không điên đâu .

Tiết Băng hỏi :

- Không điên mà sao lại nói trắng nói cuội ?

Lục Tiểu Phụng thở dài. Chàng không muốn đem việc này nói cho cô hay, nhưng chẳng sớm thì muộn cũng bị cô bức bách phải nói. Chi bằng đánh bạo nói trước thì hơn .

Tiết Băng lẳng lẳng nghe chàng kể chuyện đầu đuôi, mắt cô sáng lên. Cô chờ chàng kể hết mới hỏi :

- Ngoạ trừ món này, chẳng lẽ không còn chút manh mối gì nữa sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không còn gì nữa .

Tiết Băng hỏi :

- Vì thế mà công tử muốn đến nhà Phúc Thụy Tường ở kinh thành để hỏi dò tẩm đoạn này bán ra từ hồi nào và bán cho ai phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ hy vọng gần đây số người mua thứ đoạn hồng này không có mấy .

Tiết Băng chớp mắt nói :

- Dường như những nhà bán gấm đoạn hàng năm đều ghi sổ .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì thế mà bây giờ tại hạ muốn đi ngay .

Tiết Băng nói :

- Được lắm ! Sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chúng ta ư ?

Tiết Băng đáp :

- Phải rồi ! Chúng ta ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Chúng ta tức là cả cô nữa hay sao ?

Tiết Băng đáp :

- Hẳn thế .

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói :

- Nếu có cô là không có tại hạ .

Tiết Băng trợn mắt hỏi :

- Công tử không muốn đưa tiện thiếp đi hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không muốn .

Tiết Băng trợn mắt nhìn chàng hồi lâu đột nhiên thị xoay chuyển nhãn quang hỏi :

- Vừa rồi lão nhân gia nói tới giấy đỏ dường như công tử giặt mình kinh hãi?

Lục Tiểu Phụng “ồ” một tiếng .

Tiết Băng hỏi :

- Phải chăng công tử đã gặp người đi giấy màu đỏ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Người đi giấy màu đỏ thì thiếu gì !

Tiết Băng nói :

- Nhưng trong đám này hẳn có số người đặc biệt, tở như kẻ không nên đi giấy đỏ mà cũng cứ đi .

Lục Tiểu Phụng không khởi động dung. Chàng còn nhớ người mạo xưng Đại Kim Bằng Vương lúc lâm tử trong tay vẫn nắm chặt chiếc giấy đỏ .

Tiết Băng không bỏ lỡ cơ hội nhân lúc chàng lộ vẻ băng khuâng, hỏi ngay :

- Công tử có biết tại sao những người đó nhất quyết đi giấy đỏ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không hiểu .

Tiết Băng hỏi :

- Công tử có biết người đi giấy đỏ là ai không ? Những người đi giấy đỏ có điều chi bí mật ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ không rõ .

Tiết Băng nói :

- Tiện thiếp biết rồi .

Lục Tiểu Phụng hít một hơi chân khí. Trái tim đập mạnh hơn vì cái bí mật về giấy đỏ quả làm cho chàng động tâm. Nhưng chàng vẫn không hỏi .

Chàng biết rằng có hỏi Tiết Băng cũng không chịu nói ra .

Tiết Băng ngó chàng bằng khoé mắt cất tiếng hỏi :

- Công tử có muốn biết điều bí mật này không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Muốn biết lắm chứ !

Tiết Băng hỏi :

- Vậy bây giờ công tử có muốn đưa tiện thiếp đến kinh thành không ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Dĩ nhiên muốn lắm. Muốn chết đi được .

Lục Tiểu Phụng không muốn ngồi xe ngựa. Chàng thích cưỡi ngựa còn không thì đi bộ. Nhưng lúc này chàng phải ngồi xe vì Tiết cô nương thích thế .

Tiết cô nương vốn là người lả lướt. Cô đi đường muốn bước lẹ cũng không được, hay ít ra cô muốn làm bộ như vậy .

May mà đi xe rất êm vì đường bằng phẳng, nhất là đường lớn dẫn tới kinh thành càng phẳng lì .

Lục Tiểu Phụng ngồi trên xe đưa tay lên sờ cảm dường như sái quai hàm. Bỗng chàng phát giác gần đây chàng cười gượng nhiều quá mà ra như vậy .

Tiết Băng ngồi đối diện đăm đăm nhìn chàng, mắt cô lộ tia cười rất ôn nhu không chút nào tả xiết !

Lục Tiểu Phụng không nhịn được lên tiếng :

- Bây giờ cô nương có thể nói chỗ bí mật cho tại hạ nghe .

Tiết Băng hững hờ hỏi :

- Chuyện chi bí mật ?

Dường như cô hoàn toàn quên hết câu chuyện vừa rồi .

Lục Tiểu Phụng nhắc lại :

- Dĩ nhiên là điều bí mật về giầy đỏ .

Tiết Băng ngập ngừng đáp :

- Ừ ! Điều bí mật này ư ? ... Bây giờ chưa phải là lúc nói tới chuyện bí mật này .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bao giờ cô nương mới nói ?

Tiết Băng đáp :

- Chờ lúc tiện thiếp cao hứng. Hiện giờ trong lòng tiện thiếp không cao hứng mấy ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao cô lại không cao hứng mấy ?

Tiết Băng đáp :

- Bất luận là ai ngồi đối diện với một chàng ngốc thì chẳng thể nào cao hứng được .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Ai là chàng ngốc ?

Tiết Băng đáp :

- Công tử chứ ai ?

Lục Tiểu Phụng cười gượng hỏi :

- Tại hạ là tên giặc phụ lòng lại còn là chàng ngốc nữa ư ?

Tiết Băng đáp :

- Cả hai loại đều đúng .

Cô cười hề hề nói tiếp :

- Vì nếu công tử chẳng phải là tên giặc phụ tình thì đã không đối xử với tiện thiếp hư đốn như vậy. Nếu công tử chẳng phải là chàng ngốc thì đã không tới kinh thành với cặp mắt ngơ ngác .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao muốn đến kinh thành lại là chàng ngốc ?

Tiết Băng hỏi lại :

- Công tử đến kinh thành làm chi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cái đó cô nương đã biết rồi .

Tiết Băng hỏi :

- Phải chăng công tử đến nhà Phúc Thụy Tường để hỏi ai đã mua tấm đoạn này ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng thế !

Tiết Băng hỏi :

- Mỗi ngày họ bán thứ đoạn này ra biết bao nhiêu ? Dù họ có ghi sổ, chẳng lẽ công tử đi hỏi từng người ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Những người mua đoạn đồ tơ đen chắc không nhiều lắm .

Tiết Băng nói theo :

- Vả lại người đó trước nay đi đâu chỉ có một mình thì dĩ nhiên chính y đi mua lấy .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng thế. Vụ bí mật này hơn hết là đừng để người thứ hai nào biết tới .

Tiết Băng đột nhiên cười lạt nói :

- Nhưng công tử căn cứ vào điều chi mà biết được y chỉ mua tơ đen cùng đoạn đỏ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì y chỉ dùng đến hai thứ này .

Tiết Băng hỏi :

- Cái đó lấy chi làm chắc là y chỉ mua hai thứ này, mà không mua thứ nào khác ? Chẳng lẽ có người cấm y mua những thứ khác ?

Lục Tiểu Phụng nhắc lại :

- Y chỉ dùng hai thứ này thì còn mua thứ khác làm chi ?

Tiết Băng cười lạt nói :

- Thuyết này không xuôi đâu. Nhất định y không mua thật nhiều tơ đen và đoạn đỏ để người ta chú ý và để công tử đi bắt y. Chẳng lẽ y cũng là người ngốc như công tử ?

Lục Tiểu Phụng không biết nói sao .

Tiết Băng lại nói tiếp :

- Đã là một chuyện bí mật thì chẳng khi nào y lại để dấu vết cho công tử dễ bề tìm kiếm. Nếu y trót lỡ lưu lại một chút manh mối gì thì lúc đó công tử đến nơi không chừng y đã cho một môi lửa đốt sạch nhà Phúc Thụy Tường rồi .

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác một lúc rồi thở dài nói :

- Nếu vậy tại hạ quả là chàng ngốc .

Tiết Băng nói :

- Công tử còn là tên giặc phụ bạc nữa .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nếu vậy thì không nên đến kinh thành hay sao ?

Tiết Băng đáp :

- Đi cũng bằng vô ích .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đã không nên đến kinh thành thì sao cô lại cho đi đường này ?

Tiết Băng mỉm cười đáp :

- Vì tiện thiếp biết phía trước có hai nơi bán rượu ngon. Tiện thiếp còn biết công tử là người khí độ rộng rãi, nhất định sẽ mời tiện thiếp uống mấy chung. Có đúng thế không ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

- Té ra tuy tại hạ vừa ngốc dại vừa phụ bạc nhưng ít ra cũng còn một điểm son vì không phải là hạng khí độ nhỏ nhen .

Tiết Băng nói :

-Nam nhân chỉ cần một điểm son này cũng đủ để nhiều thiếu nữ ưa thích .

Vén rèm lên đã ngó thấy ở phía xa xa trên bờ sông nhỏ trong khu rừng liễu một lá cờ chiêu bài bán rượu treo chênh chếch hiện ra .

Tiết Băng sáng mắt lên nói :

- Đó là chỗ người ta bán rượu .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nơi đây có vẻ rất u nhã .

Tiết Băng nói theo :

- Rượu cũng hay lắm, ngon thật là ngon .

Lục Tiểu Phụng thấy cô cặp mắt sáng ngời không nhịn được cười hỏi :

- Cô nương biến thành con tửu quỷ từ bao giờ vậy ?

Tiết Băng đáp :

- Cũng mới đây thôi .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Gần đây tâm tình cô không được vui thú hay sao ?

Tiết Băng đáp :

- Gần đây Lão Thái Thái cấm tiện thiếp uống rượu. Lão nhân gia càng cấm tiện thiếp càng thêm khát. Huống chi ...

Cô neho mắt nhìn Lục Tiểu Phụng hần học nói :

- Lần trước khi chúng ta chia tay, tiện thiếp mong công tử đến kiếm mà công tử lại không tới thì tâm tình tiện thiếp còn khoan khoái sao được .

Lục Tiểu Phụng không dám đáp lại. Chàng biết mình còn nói nữa tất bị cô cắn tai .

Chàng không muốn biến thành người chỉ có một tai. Một cái tai còn quý hơn bốn hàng lông mày .

Nơi đây quả là thanh nhã .

Con sông nhỏ uốn khúc quanh co, hàng liễu xanh om như làn khói tỏa. Nhất là vào lúc hoàng hôn dòng nước xanh biếc phản chiếu ráng đỏ làm cho mặt người tươi như hoa anh đào .

Xuyên qua khu rừng liễu liền thấy mấy túp lều tranh. Bàn rượu bày ra bên ngoài, ngay trên bờ sông. Bên cạnh lư thưa mấy khóm hoa dành dành .

Tiết Băng bỗng phát giác ra Lục Tiểu Phụng không phải mới đến đây lần đầu vì chàng biết cả những chỗ đi cầu đi tiểu. Thế mà vừa rồi chàng làm như đây là nơi chưa từng nghe ai nói tới .

Cô nghĩ thầm :

- Thằng cha này giả vờ ngờ ngẩn khéo quá !

Cô buông tiếng thở dài vì nghĩ tới Lục Tiểu Phụng chẳng khác gì con cá, nắm được nó không phải chuyện dễ. Cô bấm bụng định nghĩ biện pháp hay hơn để ứng phó với chàng .

Tên tửu bảo chạy tới. Gã là người quê mùa mặt mũi chất phác, chân tay thô kệch .

Tiết Băng nói :

- Người hãy lấy cho bọn ta năm, sáu cân Trúc Diệp Thanh vào hạng thượng hảo, bốn món ăn lạnh, bốn đĩa chiên nóng. Tiếp theo mỗi con gà mái làm thang .

Thực ra cô cũng không ăn được bao nhiêu và cô chỉ muốn coi cho thích .

Nhiều người khi uống rượu thích bày nhiều đồ ăn. Tiết cô nương cũng thích gọi đồ nhắm đầy bàn để uống rượu .

Tửu bảo trợn mắt nhìn cô rồi cười lạt hỏi :

- Hai vị đòi bấy nhiêu rượu thịt mà không sợ phình bụng chết người ư ?

Tiết Băng ngăn người. Cô chưa từng thấy hạng tửu bảo như vậy .

Tửu bảo cười lạt nói tiếp :

- Các cô ăn nhiều quá nhất định sau này khó lấy chồng. Nếu cô muốn lấy một chàng râu quai nón thì nên ăn ít đi là hơn, bằng không chẳng ai nuôi nổi .

Tiết Băng giật mình hỏi :

- Người là ai ? Phải chăng người nhận ra người râu quai nón đó ?

Tử bảo cặp mắt long lên, cúi đầu xuống, ghé vào tai Tiết Băng thì thầm mấy câu .

Tiết Băng càng nghe nói dương cặp mắt càng lớn. Đột nhiên cô bật tiếng cười khúc khích, kéo tay tử bảo ghé vào tai gã nói thầm mấy câu. Hai người có thái độ dường như rất thân thiết .

Nơi đây dĩ nhiên chẳng phải chỉ có mình cô, những thực khách thấy thế không khỏi trở mắt ra nhìn .

Ai nấy tự hỏi :

- Một mỹ nhân dáng điệu văn nhã, khí độ thanh cao mà sao lại thân thiện với một tên tử bảo chân tay thô kệch ?

Bọn thực khách đều lấy làm kỳ nhưng Tiết Băng lại chẳng quan tâm, nhất là tên tử bảo càng không để ý .

Lục Tiểu Phụng dựng mặt quay lại dường như có vẻ bất mãn .

Tiết Băng đưa đẩy làn sóng thu hỏi :

- Sắp có rượu uống rồi công tử còn chưa thích ư ?

Lục Tiểu Phụng bật tiếng cười khẩy không nhịn được hỏi :

- Cô học được thói cầm tay day mặt với nam nhân giữa chỗ đông người từ hồi nào ?

Tiết Băng chớp chớp mắt hỏi lại :

- Nam nhân ư ? Nam nhân nào đâu ?

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên hỏi :

- Gã tử bảo vừa rồi không phải nam nhân hay sao ?

Thái độ của chàng tỏ ra cô gái mà mình đưa tới lại đi thân thiện với nam nhân khác làm cho chàng bực mình .

Tiết Băng lại mỉm cười khẽ nói :

- Công tử quả là ngốc thật, vì Tiết Băng vốn chẳng phải là con người như vậy.

Lúc này tử bảo đã đưa đĩa bát tới bày xuống bàn. Gã đưa mắt trợn lên ngó Lục Tiểu Phụng, miệng nói oang oang :

- Thật là một bông hoa tươi cắm vào đồng phân trâu .

Lục Tiểu Phụng lại một phen sững sốt, tự hỏi :

- Chẳng lẽ gã tử bảo ăn phải dấm chua rồi ?

Tiết Băng bưng miệng mà cười .

Lục Tiểu Phụng nhìn bóng sau lưng tử bảo đột nhiên cũng bật cười. Chàng toan nói gì bỗng một người dường như say khướt, chân nam

đá chân chiêu lão đảo đi tới. Một tay hấn cầm chung rượu, một tay trở vào chàng cười hì hì nói :

- Ta biết ông bạn. Chúng ta gặp nhau rồi .

Lục Tiểu Phụng cũng nở nụ cười xã giao .

Quả là chàng đã gặp người này trên một bữa tiệc thọ nào đó. Chàng còn nhớ tên hấn là Tôn Trung và nghe đồn hấn cũng là một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ.

Lần ấy người này cũng như bây giờ, chẳng những uống rượu đến mờ mắt, đầu lưỡi cũng lớn ra .

Lục Tiểu Phụng vẫn giữ nguyên tắc khi mình say là không gây với người tỉnh và khi mình tỉnh cũng không muốn gây với người say .

Nhưng Tôn Trung cứ đòi lảng lú với chàng. Hấn lại ngồi xuống bên cạnh nói :

- Ta còn nhớ ông bạn có bộ râu này, nhưng lại quên mất họ tên .

Quên thì càng hay. Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không nói cho hấn biết .

Tôn Trung bỗng quay đầu lại trở mắt nhìn Tiết Băng rồi cười nói :

- Ông bạn còn đem theo một cô xinh quá, xinh đẹp như hoa thủy tiên bóp một cái là chảy nước ra .

Nguyên hấn vì Tiết Băng mà mò lại .

Hấn thấy Tiết Băng tỏ ra thân thiện với tửu bảo thì thẳng nhỏ đó tất cũng động tâm .

Tiết Băng đỏ mặt lên cúi đầu xuống không dám ngừng lên nhìn .

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Dường như lão huynh say rồi thì phải, sao không đi tìm nơi mà nghỉ ?

Thực ra chàng không muốn rước lấy phiền não mà cũng không muốn Tôn Trung phải phiền não. Ai đã giây vào Lãn La Sát đều phiền não vô cùng .

Chẳng ngờ Tôn Trung vô tình hay hữu ý chẳng nghe lời chàng, cứ dương mắt lên nhìn Tiết Băng .

Đột nhiên hấn vỗ mạnh vào vai Lục Tiểu Phụng nói :

- Nay lão đệ ! Nếu lão đệ có biện pháp nào thì bữa nay nhường vị cô nương đây lại cho ta. Sau này lão đệ bất cứ gặp việc gì trên chốn giang hồ cứ tìm đến Tôn mỗ là được .

Lục Tiểu Phụng vẫn nhẫn nại, hững hờ đáp :

- Tại hạ chẳng có việc gì đâu, nhưng xem chừng Tôn huynh sắp xảy chuyện rồi đó. Vậy ta khuyên Tôn huynh ...

Tôn Trung không chờ chàng nói hết lời đã trợn mắt lớn tiếng quát

:

- Ta bảo người đi là đã giữ thể diện cho người. Người có cú đi hay không ?

Lục Tiểu Phụng thở dài hỏi lại :

- Sao Tôn huynh không hỏi thẳng cô ta ?

Tôn Trung cười rộ đáp :

- Ta không cần hỏi vì đã biết cô thích ta rồi. Ta so với gã tiểu hồ tử hơn cả mọi mặt .

Tiết Băng đỏ mặt lên, càng cúi thấp nữa coi rất đáng thương .

